

Inhoud

Opwindvogels en dinsdagse vrouwen 7

De tweede broodjesroof 49

Kangoeroecorrespondentie 72

Hoe ik op een zonnige ochtend in april mijn 100 procent
perfecte meisje tegenkwam 93

Slaap 100

De val van het Romeinse Rijk, de indianenopstand
van 1881, Hitlers invasie van Polen, en de wereld
van de woeste winden 152

Een lederhose 160

Schuurtjes in brand steken 176

Het groene monster 203

Een familiegeschiedenis 210

Ramen 252

TV People 263

A Slow Boat to China 298

De dansende dwerg 334

Het laatste gazon van de middag 368

De stilte 401

De olifant verdwijnt 427

Opwindvogels en dinsdagse vrouwen

Toen die vrouw belde, stond ik net in de keuken spaghetti te koken. De spaghetti was bijna gaar, en ik floot mee met de ouverture van Rossini's *Diefachtige ekster* op de radio. Geschiktere muziek om spaghetti bij te koken kun je volgens mij niet vinden.

Gewoon laten bellen, was mijn eerste reactie toen ik de telefoon hoorde. Ik kan nou niet bij de spaghetti weg. Bovendien stond Claudio Abbado op het punt om zijn London Symphony Orchestra mee te slepen naar een muzikale climax. Maar toen zei ik bij mezelf, het kan wel eens een vriend zijn met nieuws over een baan, dus draaide ik het gas op een laag pitje en liep met de kookstokken in mijn rechterhand naar de huiskamer om aan te nemen.

'Tien minuten, dat is alles wat ik wil,' zei een vrouwenstem opeens.

'Neem me niet kwalijk?' zei ik verbluft. 'Ik ben bang dat ik u niet goed heb verstaan.'

'Ik zei dat ik alleen maar tien minuten van je tijd wilde,' herhaalde ze.

Ik kon me niet herinneren haar stem ooit eerder te hebben gehoord. Ik heb een bijna feilloos gehoor voor stem-

men, al zeg ik het zelf, dus een vergissing is uitgesloten: ik kende die stem niet. Hij was laag en zacht, er was geen vat op te krijgen.

‘Mag ik vragen welk nummer u belt?’ vroeg ik, beleefd tot het bittere einde.

‘Dat doet er helemaal niet toe. Ik wil tien minuten van je tijd, dat is alles. Dan kunnen we elkaar beter leren begrijpen.’ Ze sprak met een sneltreinvaart.

‘Elkaar begrijpen?’

‘Ja. Onze gevoelens.’ Beknopt was ze ook.

Ik stak mijn hoofd om de deur en keek de keuken in. Er hing een veelbelovende witte wolk boven de spaghettipan en Abbado dirigeerde lustig door aan *De diefachtige ekster*.

‘Het spijt me, maar ik sta net spaghetti te koken. Die is bijna klaar, en als ik nu tien minuten met u ga praten, wordt hij helemaal slap. Vindt u het erg als ik ophang?’

‘Spaghetti?’ Ze sprak het woord uit alsof ik iets heel vies aan het doen was. ‘Het is halfelf in de ochtend! Waarom kook jij ’s ochtend om halfelf spaghetti? Vind je dat zelf ook niet een beetje raar?’

‘Raar of niet, het gaat je geen barst aan!’ zei ik. ‘Ik heb vanochtend maar licht ontbeten, en ik kreeg gewoon trek. Zolang ik het zelf klaarmaak, bepaal ik toch wat ik eet en hoe laat?’

‘O, op die manier? Nou je gaat je gang maar. Dag hoor!’ zei de vrouw met een stem zo glad alsof er olie over was gegoten. Een vreemde stem. Een kleine verandering van emotie en de toon van zo’n stem slaat helemaal om, alsof de

golf lengte met een knopje wordt bijgesteld. 'Ik bel zo met-
een nog wel een keer.'

'Wacht even,' zei ik haastig. 'Als dit een reclamecampagne is, kun je het wel vergeten. Ik zit op het ogenblik zonder werk en kan het me niet veroorloven ook maar iets te kopen.'

'O, maak je geen zorgen, dat weet ik,' zei ze.

'Dat weet je? Wát weet je?'

'Dat je werkloos bent. Natuurlijk weet ik zoiets. En ga nou maar gauw terug naar die spaghetti van je.'

'Zeg eens even, wie...' begon ik, maar ze had al opgehangen. Op een heel abrupte manier. Ze had de hoorn niet op de haak gelegd, ze had op het knopje gedrukt.

Niet wetend waar ik met mijn gevoelens heen moest, keek ik een poosje verbluft naar de hoorn in mijn hand, tot ik me mijn spaghetti herinnerde. Ik legde de hoorn neer en liep naar de keuken, waar ik het gas uitdraaide en de spaghetti afgoot in een zeef. Ik had wat tomatensaus opgewarmd in een pannetje, en die lepelde ik er overheen en nam een hap. Dankzij dat rare telefoontje was de spaghetti net iets te zacht voor al dente, maar fataal was het niet geworden. Bovendien had ik té veel trek om me druk te maken over de juiste kookduur van spaghetti en zo. Terwijl ik naar de radio luisterde, zond ik die tweehonderdvijftig gram ongehaast naar mijn maag, zonder één sliert over te laten.

Ik waste de vaat en zette theewater op, en nadat ik het over het theezakje had uitgegoten, liet ik mijn gedachten eens gaan over dat telefoongesprek van zo-even.

Elkaar begrijpen?

Wat had die vrouw in godsnaam van me gewild, dat ze me zomaar opbelde? En wie wás dat mens?

Alles was in raadsels gehuld. Ik kon me niet herinneren dat ik ooit eerder een anoniem telefoontje had gekregen van een onbekende vrouw. Ik kon me ook in het geheel niet voorstellen waar ze het over had.

In elk geval (dacht ik), voelde ik er niks voor om met een onbekend vrouwmens onze wederzijdse gevóelens te gaan zitten begrijpen. Wat schoot ik daarmee op? Wat ik nodig had, op dit moment, was een nieuwe baan, zodat ik mijn leven op mijn eigen manier opnieuw kon inrichten.

Maar toen ik me, terug in de kamer, op de bank had geïnstalleerd met een roman van Len Deighton (eigendom van de bibliotheek), wierp ik telkens een onwillekeurige blik op de telefoon. Ik wilde toch wel eens weten wat we in tien minuten van elkaar zouden moeten begrijpen. *Wat kún je in 's hemelsnaam in tien minuten van elkaar begrijpen?*

Welbeschouwd had ze van het begin af aan op die *tien minuten* gehamerd. Ik had het gevoel alsof ze bijzonder overtuigd was van die precies afgebakende tijd. Alsof negen minuten te kort was en elf te lang. Net als wanneer je spaghetti al dente kookt...

Met al die dingen die door mijn hoofd speelden, was ik de draad van het verhaal kwijtgeraakt, dus ik deed wat lichte gymnastiek en besloot toen om overhemden te gaan strijken. Wanneer ik met iets zit, strijk ik vaak overhemden – al heel lang.

Ik heb het strijkproces van overhemden ingedeeld in twaalf stappen, van 1. boord (buitenkant) tot 12. linkermouw

(manchet). Die volgorde staat vast, al stort de hemel in. Terwijl ik bezig ben, tel ik elke stap keurig in volgorde af. Als ik dat niet doe, komt er van dat hele strijken geen bal terecht.

Genietend van het sissen van de stoom en de karakteristieke geur van heet katoen streek ik drie overhemden, keek ze na op kreukels, en hing ze in de klerenkast. Toen deed ik de strijkbout uit en zette hem samen met de plank weg in de bergruimte. Mijn hoofd voelde een heel stuk opgeklaard.

Net toen ik naar de keuken liep voor een glaasje water, ging de telefoon weer. Tjongejonge, dacht ik. Wat zal ik doen, doorlopen of teruggaan? Na enig aarzelen besloot ik toch maar aan te nemen. Als het die vrouw weer was, zou ik haar vertellen dat ik stond te strijken en dan ophangen.

Maar het was mijn vrouw. Ik keek naar de klok op de tv. De wijzers stonden op halfelf.

‘Alles goed?’ vroeg ze.

‘Prima,’ zei ik.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik stond te strijken.’

‘Is er wat gebeurd?’ vroeg ze. Haar stem klonk lichtelijk gespannen. Ze wist heel goed dat ik altijd ga strijken als ik een probleem heb.

‘Nee hoor, niks aan de hand. Ik dacht alleen van: kom, laat ik eens wat overhemden strijken, dat is alles.’ Ik ging op een stoel zitten en nam met mijn rechterhand de hoorn over van de linker. ‘Waarom bel je?’

‘Werk. Het is misschien niet veel zaaks, maar ik geloof dat ik een baantje voor je heb.’

‘Ga door,’ zei ik.

‘Kun jij dichten?’

‘Dichten?’ herhaalde ik stomverbaasd. Dichten, wat was dat ook weer?

‘Een kennis van me werkt bij een uitgeverij van meisjesbladen. Ze publiceren meest verhalen, maar nu zoeken ze iemand die een keuze kan maken uit de gedichten die ze ingestuurd krijgen en waar nodig wijzigingen aanbrengt. En verder moet die persoon elke maand een gedicht schrijven voor de omslag. Voor zulk eenvoudig werk betaalt het niet slecht. Het is natuurlijk geen volle baan, maar als je het een beetje leuk doet, krijg je later misschien redactiewerk toegeschoven en...’

‘Eenvoudig?’ zei ik. ‘Wacht even, zeg. Wat ik zoek is juridisch werk. Hoe kom je zo opeens op het idee dat ik rijmpjes kan bijschaven?’

‘Maar zei je niet dat je op de middelbare school ooit dingen schreef?’

‘Ja, voor de krant. De schóólkraant. Welke klas het voetbaltoernooi heeft gewonnen, en dat de natte-hisleraar van de trap is gevallen en nu in het ziekenhuis ligt, dat soort domme stukjes. Maar geen gedichten, zeg. Dichten kan ik niet.’

‘Maar het hoeven geen goede gedichten te zijn, het is maar voor schoolmeisjes. Niemand verlangt van je dat je een tweede Allen Ginsberg wordt. Je schudt gewoon iets uit je mouw.’

‘Of ze uit mijn mouw komen of ergens anders vandaan zal me een zorg zijn, maar dichten kan ik niet,’ zei ik gedecideerd. Dichten! Hoe kwam ze op het idee?

Mijn vrouw zuchtte teleurgesteld. ‘Maar juridisch werk – dat vind je toch nooit?’

‘Ik heb zo links en rechts wat rondgevraagd, en ik verwacht in de loop van deze week antwoord. Als dat niks wordt, zien we wel weer.’

‘O? Nou, mij best hoor. Maar tussen haakjes, welke dag is het vandaag?’

‘Dinsdag,’ zei ik, na enig nadenken.

‘Kun je dan naar de bank gaan om het gas en de telefoon te betalen?’

‘Goed hoor, ik moet er zo langzamerhand toch op uit om eten te kopen voor vanavond.’

‘Wat ga je maken?’

‘Daar vraag je me wat,’ zei ik. ‘Dat weet ik nog niet, dat zie ik wel als ik in de winkel sta.’

‘Moet je horen,’ zei mijn vrouw, en er klonk een nieuwe toon in haar stem, ‘ik heb er eens over nagedacht, maar volgens mij is het nergens voor nodig dat je een andere baan vindt.’

‘Waarom niet?’ vroeg ik verbaasd. Het leek wel of alle vrouwen van de wereld vandaag speciaal belden om mij te verrassen. ‘Waarom hoef ik niet naar werk te zoeken? Over drie maanden raak ik mijn werkloosheidsuitkering kwijt! Ik kan dat echt niet op zijn beloop laten, hoor.’

‘Maar ik heb net salarisverhoging gekregen, met mijn bijbaantjes gaat het ook goed, en dan hebben we nog ons spaargeld. Als we geen bokkensprongen maken, komen we echt niet om van honger.’

‘En wie zorgt er dan voor het huishouden? Ik?’

‘Zou je daar zo’n hekel aan hebben?’

‘Ik zou het niet weten,’ zei ik eerlijk. Ik wist het ook niet. ‘Ik zal er eens over nadenken.’

‘Doe dat,’ zei mijn vrouw. ‘Tussen haakjes, is de poes al terug?’

‘De kat?’ vroeg ik op mijn beurt. Ik besepte opeens dat ik de kat die ochtend helemaal was vergeten. ‘Nee, ik geloof van niet.’

‘Wil je dan de buurt eens rondzoeken? Hij is intussen alweer vier dagen zoek.’

Ik bromde iets vaags en nam de hoorn over met mijn linkerhand.

‘Volgens mij zit hij in de tuin van dat lege huis aan het eind van het steegje. Die tuin met die stenen vogel. Daar heb ik hem vaak genoeg gevonden. Weet je waar dat is?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Maar wanneer ben jij in je eentje de steeg in geweest? Daar heb je het tot nu toe nooit één keer..’

‘Hemeltje, ik moet weg, het is hoog tijd dat ik weer eens aan het werk ga. Maar je kijkt uit naar de poes, hè?’

Ze hing op.

Ik keek nog een tijdje naar de hoorn voor ik hem neerlegde.

Hoe wist mijn vrouw zoveel over die steeg? Ik vond het maar raar. Om van onze tuin in de steeg te komen moest je over een vrij hoge muur van betonblokken, en er was echt helemaal niets te vinden dat die inspanning waard was.

Ik ging naar de keuken voor een glas water, zette de radio aan, en knipte mijn nagels. Er was een speciaal programma met het nieuwe album van Robert Plant, maar na twee